

РЕШЕНИЕ

№ 922

гр. П., 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря А.В.К.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20231720102638 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл.439 от ГПК.

Производството по делото е образувано по искова молба от **К. Ц. П.**, ЕГН *****, с адрес: ***, срещу „***” АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ***, с която е предявен иск с правно основание чл.439 от ГПК, с който ищецът иска да бъде признато за установено спрямо ответника, че не му дължи сумата от 1288.88 лева, представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2014 г. до 30.04.2016 г. включително, сумата от 254.94 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 08.07.2014 г. до 08.06.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 30.06.2017 г., до окончателното изплащане на вземането и сумата от 30.88 лева държавна такса, както и сумата 50.00 лева юрисконсултско възнаграждение, за които суми в полза на ответника е издаден изпълнителен лист от 28.08.2017 г., по ч. гр. д. № 4147/2017 г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б..

Твърди, че процесните суми са погасени по давност и моли да му бъдат

присъдени сторените разноси.

В законоустановения срок ответникът „***“ АД чрез ю.к. М. са подали отговор на исковата молба, в който са признали предявения иск, като са заявили становище, че не оспорват твърденията на ищеца за погасяване по давност на процесната сума. Сочат, че по образуваното изпълнително дело от 2017 г. няма извършвани изпълнителни действия, насочени към принудително събиране на дълга. По изложените в отговора доводи и аргументи молят съда да постанови решение при признание на иска по реда на чл.237 от ГПК, като им се присъдят сторените разноси, и съдът приложи разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК. В отговора са противопоставили възражение срещу претендираните от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата не се явява и не се представлява. В депозирана по делото исковата молба чрез адв. Б., заявява, че поддържа предявения иск и моли съда да го уважи, като им се присъдят сторените по делото разноси.

Ответникът в съдебно заседание се представлява от ю.к. М., която оспорва исковете и моли съда да ги отхвърли, като им се присъдят сторените по делото разноси при приложението на чл.78, ал.2 от ГПК.

II. районен съд, като взе предвид становището на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявените искове с правно основание чл.439 от ГПК са допустими, поради което и следва да се произнесе по същество.

По основателността:

Видно от приложеното към исковата молба копие от изпълнителен лист, се установява, че на 28.08.2017 г., по ч.гр.д. № 04147/2017 г. на ПРС, в полза на ответника е бил издаден процесния изпълнителен лист, с който ищцата е осъдена да заплати на „***“ ЕАД сумата от 1288.88 лева, представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2014 г. до 30.04.2016 г., сумата от 254.94 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 08.07.2014 г. до

08.06.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата от 1288.88 лева, считано от датата на подаване на заявлението аз издаване на заповед за изпълнение в съда – 30.06.2017 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 30.88 лева, представляваща държавна такса, както и сумата от 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Няма спор, а и от приложеното копие на молба от 08.11.2017 г. се установява, че на основание издадения в полза на ответника изпълнителен лист и по молба на „***“ ЕАД пред ЧСИ – С.Б. е било образувано изп.д. № *** г.

Видно от приложеното към исковата молба уведомление от 04.12.2017 г. до ищцата е било изпратено уведомление за образуването при ЧСИ изпълнително, дело но няма данни същото да е било получено от страната.

По образуването при ЧСИ изпълнително дело със запорно съобщение от 04.12.2017 г. е бил наложен запор върху получаваното от ищцата трудово възнаграждение при „***“ ЕООД, за което също няма данни, кога е получено от работодателя. Няма данни и образуването при ЧСИ – С.Б. изп.д. № *** г. да е било прекратено, както и няма данни по изпълнителното дело да са събрани суми от наложения запор върху получаваното от ищцата трудово възнаграждение.

Предвид гореизложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл.439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемостта на взыскателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт.

Искът по чл.439 от ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемостта на взыскателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпили след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува, или че изпълняемостта му не е настъпила.

Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми на ответника поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение, с която е признато вземането, а именно погасяването на

вземанията, поради изтекла погасителна давност. По аргумент от разпоредбата на чл.416 от ГПК с изтичането на срока по чл.414, ал.2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Резултат на стабилитета на заповедта за изпълнение и преклудиране на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, респ. води до невъзможност да се обсъждат доводите, основани на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влязлата в сила заповед. Тези факти са обхванати от преклудиращото действие на заповедта и са изключени от съдебна проверка, поради което и не следва да се обсъждат. Подлежат на преценка единствено фактите, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Настоящият състав намира, че в случая е приложима общата пет годишна давност по следните съображения:

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

В случая има издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, а разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД, постановява, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. В заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание по аргумент от чл.404, т.1, предл.3 от ГПК. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, поради което и заповедта има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение. Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл.423 от ГПК и чл.424 от ГПК, аналогични на чл.303, ал.1, т.1 и т.5 от ГПК.

Същевременно практиката на ВКС е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл.439 от ГПК, макар да не е било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения. Вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл.422 от ГПК след подадено по реда на чл.414 от ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата 5-годишна давност, и в случай, че се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, ако срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, то това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника. В този смисъл е и постановеното по реда на чл.290 от ГПК решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, ГК, IV г.о., също постановено по реда на чл.290 от ГПК.

Процесната Заповед за изпълнение е влязла в сила на 28.08.2018 г., когато е издаден и изпълнителния лист, въз основа на който, при ЧСИ Б. е образувано изпълнително дело № *** г., която дата е и по – късната дата, доколкото липсва отразяване в изпълнителния лист относно датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение. От този момент съдът намира, че започва да тече срока на новата погасителна давност относно вземанията, посочени в нея, и в издадения въз основа на заповедта изпълнителен лист.

От датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение - 28.08.2017 г. до образуване на изпълнителното дело - 08.11.2017 г. е изминал период от около два месеца и половина, поради което и съгласно т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, тъй като в молбата са посочени способи за принудително изпълнение, давността за процесните вземания е прекъсната на основание чл.116, б. „в" от ЗЗД, и от тази дата – 08.11.2017 г. е започнала да тече нова пет годишна давност.

С разрешения дадени в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две

години и изпълнителното производство е прекратено по силата на закона – на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК (чл.330, ал.1, б. „д” ГПК (отм.)), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, то при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Новата давност започва да тече от този момент и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение се прекъсва. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности).

Предвид горното, последното действие по принудително събиране на дълга, годно да прекъсне давността, предприето по изпълнителното дело е наложения заповед върху получаваното от ищеца трудово възнаграждение „****“ ЕООД от 04.12.2017 г. След тази дата няма представени доказателства за предприети други действия по изпълнителното дело, годни да прекъснат давността.

От материалите по делото се установява, че след наложения заповед, в продължение на две години, считано от 04.12.2017 г. от вискателя не е поискано извършването на изпълнителни действия, поради което и по силата на даденото разрешение в т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС, изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 05.12.2019 г., поради перемпция. В съответствие с т.10 от посоченото Тълкувателно решение, без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Както вече бе посочено заповедта от 04.12.2017 г. е годна да прекъсне давността изпълнително действие. Към тази дата предвидената в закона 5-

годишна давност не е изтекла, но както бе посочено по горе, в съответствие с разясненията в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, която дата е именно 04.12.2017 г. От този момент – 04.12.2017 г. е започнала да тече новата пет годишна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД, която е изтекла към 05.12.2022 г. При това положение и следва да се приеме, че процесните вземания са погасени по давност, към 05.12.2022 г., която дата е преди датата на предявяване на иска – 09.06.2023 г.

Съдът намира, че доколкото в полза на кредитора съществува изпълнителен титул спрямо ищеца, а давността е материалноправен въпрос, то ищеца има интерес да установи със сила на присъдено нещо невъзможността за принудително изпълнение на процесния изпълнителен титул спрямо него.

В горния смисъл съдът намира, че следва да бъде признато за установено, че ищеца, не дължи на ответното дружество процесната сума, тъй като същата е погасена по давност.

По разноските:

Ищцата е поискала да ѝ бъдат присъдени сторените по делото разноси, за което са представили списък по чл.80 от ГПК.

В отговора на исковата молба ответникът е признал иска, като е поискал от съда да им бъдат присъдени сторените по делото разноси на основание чл.78, ал.2 от ГПК, с оглед направеното признание на иска.

Ищцата не е поискала да бъде постановено решение при признание на иска по реда на чл.237 от ГПК. Независимо от това съдът следва при постановяване на настоящото решение да изследва налице са предпоставките по чл.78, ал.2 от ГПК за присъждане на разноси на ответната страна.

Съобразно разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК ако ответникът с поведението си не е дал повод за образуване на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Разпоредбата визира отклонение от общия принцип на чл.78, ал.1 от ГПК за разпределяне отговорността за разноските в исковия процес, независимо дали се постановява или не решение при признание на иска по реда на чл.237 от ГПК.

За да е налице повод за завеждане на делото по причина поведението на ответника, необходимо е той да претендира отричаното вземане въпреки противопоставянето на ищеца, т. е. да е налице правен спор за дължимостта на вземането. За да е дал повод за завеждане на делото ответникът трябва да е предприел съдебни действия или да оспорва предявения иск за несъществуване на вземането. Следва да бъде посочено, че с изтичането на давностния срок възниква право за длъжника да се позове на давността чрез възражение и да откаже изпълнение, ако такова се претендира от кредитора. Ако това е сторено, но кредиторът продължава да претендира вземането, налице е правен спор и повод ищецът да отрече съществуването на вземането по съдебен ред. В този смисъл са Определение № 188 от 17.05.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 722/2022 г.; Определение № 468 от 18.12.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4586/2018 г.; Определение № 2858 от 2.11.2021 г. на САС по в. ч. гр. д. № 3264/2021 г. и др.

Съдът намира, че в случая са налице и двете предпоставки, които сочат на отпадане отговорността на ответника за разносните в производството. С отговора на исковата молба ответното дружество е заявило, че признава иска – признава настъпилия нов факт с правно значение – изтичане на погасителната давност спрямо процесното вземане. Следователно ответникът признава и твърдения от ищите факт, че по изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б. не са извършвани никакви изпълнителни действия насочени към принудително събиране на процесното вземане. В тази връзка съдът намира, че ответникът се е дезинтересирал от изпълнението, а след прекратяване на изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 05.12.2019 г. и не е предприел действия за продължаване на изпълнението. Нещо повече, към датата на образуване на настоящото дело е било ясно, че изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б. е било прекратено още през 2019 г., поради перемпция, като ответникът до прекратяването на изпълнителното дело не е искал възобновяване на действията по принудително изпълнение с посочване на друг изпълнителен способ, нито след прекратяването му е образувал ново изпълнително дело, за събиране на сумите по процесния изпълнителен лист. По делото няма данни длъжникът да се е позовавал пред вискателя на изтекла погасителна давност, след което позоваване вискателят да е продължавал да иска изпълнение. Няма събрани по делото доказателства, от които да може да се установи, че след прекратяване поради перемпция на

изпълнителното дело към 05.12.2019 г. и датата на предявяване на иска, ответникът да е канил ищцата да плати процесните суми, въпреки погасяването им по давност, както и да е предприемал нови действия по принудително изпълнение. Не се установява още ищеца да е правил възражения пред ответника за погасяване на вземанията по давност и той по някакъв начин да се е противопоставил.

В горния смисъл съдът намира, че са налице предпоставките на чл.78, ал.2 от ГПК, тъй като ответника е признал, че не се дължи принудително изпълнение на процесното вземане, което е погасено по давност, и след изтичане на давността не е предприел никакви действия по принудително изпълнение, поради което разноските по делото следва да бъдат възложени върху ишците.

На основание чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.25, ал.1 от НЗПП, във вр. с чл. 37, ал. 1 ЗПП съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева, което ищцата следва да заплати на ответника.

Водим от горното, П. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.439 от ГПК, по отношение на “***” АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ****, че **К. Ц. П.**, ЕГН *****, с адрес: ***, **НЕ ДЪЛЖИ** на „***.“ АД, ЕИК *** сумата от 1288.88 лева, представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2014 г. до 30.04.2016 г. включително, сумата от 254.94 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 08.07.2014 г. до 08.06.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 30.06.2017 г., до окончателното изплащане на вземането и сумата от 30.88 лева държавна такса, както и сумата 50.00 лева юрисконсултско възнаграждение, за които суми в полза на ответника е издаден изпълнителен лист от 28.08.2017 г., по ч. гр. д. № 4147/2017 г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б., поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.2 от ГПК **К. Ц. П.**, ЕГН *****, с

адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на “****” АД, ЕИК ***, адрес на управление: гр.П., ****“, ****“ сумата от **100.00 (сто) лева**, представляваща разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____